

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Lidl Česká republika v. o. s.**, IČ 26178541
sídlem Nárožní 1359/11, 158 00 Praha 5
právně zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Dejlem
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Ústřední veterinární správa, Státní veterinární správy**
sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, č. j. SVS/2020/144744-G

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 1. 2. 2021 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, č. j. SVS/2020/144744-G (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Napadenému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro kraj Vysočina (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 10. 2020, č. j. SVS/2020/121604-J (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání 2 přestupků dle § 17 odst. 2 písm. f) a 6 přestupků dle § 17a odst. 5 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném ke dni spáchání předmětných přestupků (dále jen „zákon o potravinách“). V případě přestupků dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách se jednalo o porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, tj. uvádění na trh klamavě označené potraviny, a to konkrétně potraviny „Uzený bůček“ a „Scamorza“. Přestupky dle § 17a odst. 5 zákona o potravinách spočívaly v nesplnění informační povinnosti vůči žalované nejpozději 24 hod. před příchodem potraviny, a to u potraviny „Sýrové nitě neuzené XXL“, „Tvarohová tyčinka v kakaové tukové polevě XXL“, „Cream pudding – Smetanový pudingový dezert (Bourbon Vanilla, Milk Chocolate)“, „Výběrová kolekce zrajících kravských sýrů z Liptova XXL“, „Paprikáš“ a „Grilovací uzené sýrové tyčinky se samostatně balenou brusinkovou omáčkou“. Žalobci byla prvostupňovým orgánem uložena úhrnná pokuta ve výši 950 000 Kč, náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč a náklady vynaložené prvostupňovým orgánem jako orgánem státního veterinárního dozoru ve výši 1 460 Kč.
3. Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), výrok prvostupňového rozhodnutí týkající se přestupku dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách ve vztahu k potravinské „Uzený bůček“ (výrok I bod 1 prvostupňového rozhodnutí) zrušila a věc vrátila prvostupňovému orgánu k novému projednání, dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila prvostupňové rozhodnutí v částce uložené pokuty, kterou snížila na 500 000 Kč, a v částce nákladů vynaložených prvostupňovým orgánem jako orgánem státního veterinárního dozoru, kterou snížila na 495 Kč. Podle § 90 odst. 5 správního řádu v částech nedotčených změnou žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v rámci svého návrhu brojil proti spáchání přestupku dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách týkajícího se potraviny „Scamorza“ a také proti výši uložené pokuty.
5. V případě spáchání přestupku uvádění na trh potraviny klamavě označené u potraviny „Scamorza“ žalobce uvedl, že se nejedná o přestupek ve smyslu § 5 přestupkového zákona a není ani dán prvek společenské škodlivosti. Nebyla totiž naplněna skutková podstata přestupku dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách spočívající v porušení zákazu klamavého označení potraviny. Podíl soli u potraviny „Scamorza“ byl o 0,57 g soli na 100 g výrobku více, než bylo deklarováno výrobcem na obalu. Rozdíl v množství soli je marginální, bez jakéhokoli negativního vlivu na zdraví spotřebitele či na kvalitu výrobku. Správní orgány náležitě nepřihlédly k aspektům, které dle „Pokynů pro příslušné orgány pověřené kontrolou shody s právními předpisy EU k nařízení Evropského parlamentu a

Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelů, s ohledem na stanovení přípustných odchylek od nutričních hodnot“ (konkrétně dle čl. 2.4 těchto pokynů) mají být brány v úvahu, nenachází-li se naměřená hodnota v rozmezí přípustných odchylek od hodnoty deklarované na výrobku. Naměřené hodnoty oproti hodnotám na etiketě budou různé, když velikost rozdílů bude odvislá od charakteru jednotlivých potravin. Odchylna byla přitom nepatrná a žalobce disponuje velmi důkladným monitorovacím systémem prostřednictvím svých výrobců. Zjištěné odchylky drobnějšího charakteru byly posouzeny jako přestupek naplňující skutkovou podstatu klamání spotřebitele, avšak správní orgány se nezabývaly tím, zda lze naměřené odchylky správně kvalifikovat jako klamavé označení, resp. zda jsou způsobilé klamat spotřebitele. Vždy musí být splněna podmínka způsobilosti věcně nesprávné informace uvedené na obale výrobku vést nebo možnosti vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. V daném případě naměřené odchylky nevedou k tomu, že by si průměrný spotřebitel daný výrobek nekoupil, pokud by na obalu výrobku byl uveden údaj o nepatrně vyšší výživové hodnotě. Žalobce je přesvědčen, že průměrného zákazníka by neovlivnily takto drobné odchylky u průměrných výživových hodnot. Správní orgány měly provést také úvahu o tom, zda v daném případě skutečně dochází ke klamavému označení výrobků ve vztahu k minimálně tisícům spotřebitelů. Vzhledem k těmto skutečnostem má žalobce za to, že se nejedná ani o společensky škodlivé jednání, tudíž není naplněn ani další znak přestupku.

6. Pokud jde o výši uložené pokuty, žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Správní orgány pokutu sice uložily s odkazem na aplikaci absorpční metody jako úhrnnou pokutu za všechny projednávané přestupky, ovšem konkrétní výši uložené pokuty ukládané jako úhrnné za vícero přestupků přezkoumatelným způsobem neodůvodnily, resp. absorpční metodu aplikovaly nesprávně. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí dle správního řádu a konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. V napadeném rozhodnutí nebylo uvedeno, jakou část z celkové pokuty tvoří pokuta za nejzávažnější přestupek a jak konkrétně se do celkové pokuty promítly další spáchané přestupky. Žalovaná neuvedla, co je základem pro úhrnnou pokutu a do jaké míry, resp. které či zda vůbec se další přestupky promítly do uložené pokuty ve výši 500 000 Kč. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť částku pokuty nelze podrobit přezkumu z hlediska zákazu libovůle a zneužití správního uvážení.
7. Obecné požadavky kladené na odůvodnění správních rozhodnutí jsou při ukládání úhrnné pokuty na základě zásady absorpce vyšší. Stejně tak jsou požadavky na odůvodnění výše uložené pokuty zpřísněny při ukládání pokut, které jsou následně vymahatelné vůči třetím osobám ve formě náhrady škody. Správní orgán tudíž musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, jak velkou měrou přispělo spáchaní jednotlivých přestupků k celkové výši pokuty, včetně uvedení, jakou měrou k celkové výši pokuty jednotlivě přispěly ty přestupky, které správní orgán posoudil jako méně závažné a zohlednil jako přítěžující okolnost, a tuto míru vyjádřit konkrétní částkou. Při této úvaze žalobce vycházel z principů jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu. Pokud by v daném případě nebylo vedeno společné řízení o všech přestupcích, ale byla by vedena samostatná řízení o každém přestupku zvlášť, měl by žalobce pro uplatnění regresních nároků vůči svým dodavatelům výhodnější postavení, než v případě jednoho řízení, jehož výsledkem je úhrnná pokuta. Proto by tato pokuta měla být stanovena zcela přezkoumatelným způsobem, aby následně žalobce mohl uplatňovat i

své regresní nároky. Nemůže však ovlivnit, zda je o přestupcích vedeno společné řízení či řízení samostatné.

8. Žalobce poukázal též na správní praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže týkající se absorpční zásady, který si pro stanovení výše pokut vypracoval vlastní metodiku.
9. Požadavek na náležité odůvodnění ukládané pokuty musí být vykládán v kontextu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o významné tržní síle“). Pokuta uložená žalobci pro něj představuje škodu, kterou může vymáhat po dodavatelích, k čemuž je však nutné znát výši škody způsobené jednotlivými dodavateli, tj. musí vědět, jaká část pokuty odpovídá každému jednotlivému přestupku, za který mu je úhrnná pokuta dle zásady absorpce ukládána. Pokud ale napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění výše uložené pokuty za jednotlivé přestupky, žalobce není schopen vyčíslit částku, kterou může po konkrétních dodavatelích požadovat. Správní orgány se však nijak nevypořádaly s určením podílu jednotlivých přestupků na výši uložené úhrnné pokuty, nekvantifikovaly tak podíl jednotlivých přestupků na uložené pokutě. S ohledem na nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak žalobce omezen na svých právech účinně se domáhat svých nároků na náhradu škody vůči dodavatelům. V důsledku těchto vad bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces a právo na vlastnictví, resp. na pokojné užívání majetku. Uložením pokuty žalobci vznikla pohledávka vůči příslušným dodavatelům v podobě nároku na náhradu škody, která tvoří součást majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
10. V neposlední řadě žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné pro nepřiměřenost uložené pokuty, neboť závěry žalované ohledně povahy a závažnosti přestupku, jakož i některých dalších hledisek zákonnosti určujících výši sankce stanovených zákonem o přestupcích, jsou nedostatečně odůvodněné, resp. nelogické a v rozporu se skutkovými okolnostmi případu. Uložená sankce je zjevně nepřiměřená, neboť výše uložené pokuty neodpovídá intenzitě skutkových okolností případu – odchylky v naměřených hodnotách byly nepatrné, bez jakéhokoli zásahu do zdraví či jiných práv spotřebitele, a nesplnění informační povinnosti bylo ojedinělé a bez jakýchkoli negativních následků na právem chráněné zájmy. Žalovaná nesprávně zhodnotila zákonná kritéria pro ukládání sankce a určení její výše (význam chráněného zájmu a význam a rozsah následku přestupku). Malá míra odchylek mezi naměřenými hodnotami a deklarovanými hodnotami na obale měla být hodnocena jako výrazně polehčující okolnost. Žalobci by nemělo značně přitěžovat množství klamavě označených výrobků, neboť se jednalo o pouhých 320 kusů naskladněného výrobku „Scamorza“. Nemohlo dojít ani k ohrožení řádově tisíce spotřebitelů. Vzhledem k množství přijatého zboží a množství kontrol je patrné, že žalobce disponuje fungujícím systémem k zajištění ochrany spotřebitele a zajištění potřebné kvality potravin. V této souvislosti poukázal na zprávu z auditu provedeného Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí. Dále nesouhlasil v argumentaci správních orgánů ohledně recidivy jeho jednání, neboť je nutné vždy posoudit, zda skutkové okolnosti případu byly obdobné. Vysoká horní hranice možné pokuty nemá sloužit jako účelové odůvodnění případů, kdy dochází k ukládání statisícových či milionových pokut za málo závažné či dokonce bagatelní přestupky. Navíc v daném případě je 6 ze 7 sankcionovaných přestupků kvalifikováno jako přestupek dle § 17a odst. 5 zákona o potravinách, u něhož horní hranice pokuty činí 1 000 000 Kč. Proto žalobce navrhl pro

případ, že by soud nezrušil napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost z důvodu nepřiměřené pokuty, upuštění od uložení pokuty či její moderaci soudem.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila podáním ze dne 19. 5. 2021, v němž předně poukázala na podobnost žalobních námitek s těmi odvolacími, které byly řádně vypořádány a jí vyjádřené úvahy a závěry jsou správné.
12. Skutky, pro něž byl žalobce obviněn, jsou přestupkem dle § 5 a § 20 přestupkového zákona. Žalobcem uvedená argumentace vycházející z předmětných „Pokynů pro příslušné orgány pověřené kontrolou shody s právními předpisy EU k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelů, s ohledem na stanovení přípustných odchylek od nutričních hodnot“ vede k absurdním závěrům, jež jsou proti principům ochrany spotřebitele a veřejnému zájmu na informovanosti spotřebitele o vlastnostech potravin. Dotčená potravina „Scamorza“ nevyhověla v deklarovaném parametru sůl údajům uvedeným na svém obalu, a to ani po započtení obrovské tolerance na základě příslušných pokynů vydaných Evropskou unií. Dovolávání se dalších opatření (bod 2.4 předmětných pokynů) je zcela věcí kontrolního orgánu, jaká konkrétní opatření v případě nesouladu použije. Nejedná se ani o marginální překročení deklarovaných hodnot, neboť zjištěné množství soli bylo 2,17 g na 100 g výrobku, zatímco na obalu byla deklarována hodnota 1,2 g na 100 g. Horní hranice tolerance pro obsah soli je dle předmětných pokynů včetně zaokrouhlení 1,6 g na 100 g výrobku, tedy i při započtení tolerance byl maximální přípustný obsah soli překročen o 0,57 g soli na 100 g výrobku, jedná se tak o 35,6 % soli více, než je uvedeno na obalu. Zjištěné množství soli neodpovídá ani při započtení vysoké tolerance 0,375 g na 100 g. Zákon o potravinách nevyžaduje, aby došlo k prokázanému „oklamání“ spotřebitele, postačuje toliko zjištění klamavě označené potraviny, tj. potraviny způsobí klamání vyvolat, což se nepochybně stalo. Spotřebitel nakupuje potraviny v dobré víře, že údaje na jejich obalech jsou správné a pravdivé. Jedině v případě pravdivosti informace o potravine může spotřebitel řádně realizovat svoje právo na informovaný výběr zboží.
13. Pokuta byla uložena v souladu se zásadou absorpce vyjádřenou v judikatuře správních soudů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pokuta byla uložena za přestupek nejpřísněji trestný, přičemž nejzávažnější skutek spočívá v uvádění na trh klamavě označené potraviny „Scamorza“. Názor žalobce ohledně přiřazení konkrétní částky každému ze sbíhajících se přestupků nemá oporu v žádném právním předpise a tento nevyplývá z judikatury ani odborné literatury. Uloženou pokutu tak žalovaná považuje za řádně odůvodněnou. Metodika Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže není obecně závazným právním aktem, tudíž orgány veterinární správy jí nejsou jakkoli vázány. Žalovaná nesouhlasí ani s tím, že by jejím rozhodnutím mělo dojít k protiprávnímu zásahu do majetkové sféry žalobce a porušení jeho ústavně garantovaných práv na ochranu vlastnictví či práva na spravedlivý proces.
14. Výši pokuty nepovažuje žalovaná ani za nepřiměřenou, neboť zcela odpovídá významu chráněného zájmu. Úvahy o nebezpečnosti nepravdivých údajů o soli žalovaná rozebrala na s. 13 a násl. napadeného rozhodnutí. Míra zasažení spotřebitele klamavým výrobkem je dána i celkovým množstvím klamavě označených výrobků, které jsou určeny k dodání (v daném případě 960 kg) Informace žalobce o 320 ks naskladněného výrobku je nesprávná, neboť ještě v době provedení kontroly bylo na skladě 1 160 kusů výrobku „Scamorza“.

Takové množství má již značný potenciál zasáhnout řádově tisíce spotřebitelů, žalovaná proto odmítá tvrzení žalobce o nesprávnosti tohoto údaje. Nesouhlasila ani s úvahou žalobce o recidivě, jelikož žalobce byl za obdobná jednání v nedávné minulosti pravomocně postížen, a to nejméně ve 3 případech. Použití uvedené okolnosti není podmíněno tím, že by muselo jít o stejný druh výrobku a stejného výrobce. U žalobce nebyl zjištěn ani dostatečný kontrolní systém. Žalovaná nezneužívá vysoké horní hranice sazby, jelikož horní hranice u přestupku týkajícího se potravin „Scamorza“ je 50 000 000 Kč, čímž zákonodárce vyjádřil mimořádně vysokou typovou nebezpečnost (škodlivost) tohoto přestupku.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.
16. Ačkoliv žalobce ve svém návrhu uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, důvody uvedené žalobcem se váží pouze ve vztahu k uložené pokutě. Krajský soud se proto předně bude zabývat tím, zda došlo ke spáchání předmětného přestupku u potravin „Scamorza“ a až následně posoudí výši uložené pokuty včetně související námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

IV. 1 Spáchání předmětného přestupku

17. Úvodem k žalobnímu bodu, který se týká samotného spáchání předmětného přestupku, zdejší soud připomíná, že žalobce brojil pouze proti přestupku dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách (uvádění na trh klamavě označené potravin) a nikoliv proti 6 přestupkům dle § 17a odst. 5 zákona o potravinách (nesplnění informační povinnosti). Soud se proto bude zabývat toliko přestupkem, který se týká uvádění na trh klamavě označené potravin, jelikož zbývající přestupky žalobce nenapadá, tj. neucínil je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci.
18. Ve vztahu k přestupku dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání tohoto přestupku, neboť jako provozovatel velkoskladu potravin uváděl v rozporu s § 10 odst. 1 písm. a) zákona o potravinách na trh potravin klamavě označené, a to konkrétně potraviny „Scamorza“. U této potravin byl laboratorním vyšetřením zjištěn obsah soli 2,17 g na 100 g, zatímco na etiketě výrobku byl uveden údaj 1,20 g na 100 g.
19. Podle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách se provozovatel potravinářského podniku dopustí přestupku tím, že poruší zákaz uvádět na trh potravin podle § 10 odst. 1. Odkazované ustanovení § 10 odst. 1 zákona o potravinách uvádí, že na trh je zakázáno uvádět potraviny klamavě označené nebo nabízené ke spotřebě klamavým způsobem, s prošlým datem použitelnosti, neznámého původu, překračující nejvyšší přípustné úrovně kontaminace radionuklidy stanovené v souladu s atomovým zákonem, ozářené v rozporu s požadavky stanovenými tímto zákonem a prováděcím právním předpisem. Za daný

přestupek je možné podle § 17f písm. d) zákona o potravinách uložit pokutu do výše 50 000 000 Kč.

20. Žalobce byl v projednávané věci shledán vinným ze spáchání uvedeného přestupku za jednání uvádění na trh potravin klamavě označených nebo nabízených ke spotřebě klamavým způsobem. Má za to, že skutková podstata tohoto přestupku nebyla v jeho případě naplněna, neboť zjištěné hodnoty rozdílu v množství tuku a soli jsou marginální.
21. Při této argumentaci žalobce odkazuje na „Pokyny pro příslušné orgány pověřené kontrolou shody s právními předpisy EU k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelů, s ohledem na stanovení přípustných odchylek od nutričních hodnot“, které uvádí přípustné odchylky pro potraviny kromě doplňků stravy včetně nejistoty měření uplatňující se mimo jiné při zjišťování obsahu nutričních hodnot. Správní orgány tyto pokyny v rámci svého posouzení rovněž vzaly v potaz. Žalobce i žalovaná se tak nerozcházejí v tom, zda se tyto pokyny mohou použít na projednávaný případ. Z pokynů ve vztahu k projednávané věci konkrétně vyplývá, že v případě obsahu soli v určité potravine v podílu méně než 1,25 g na 100 g potraviny činí přípustná odchylka $\pm 0,375$ g.
22. Pro daný případ tak platí, že v případě deklarovaného množství soli 1,20 g na 100 g by se skutečné množství soli v potravine „Scamorza“ mělo nacházet v rozmezí 0,825 g až 1,575 g na 100 g, při zohlednění zaokrouhlení, jak činí i správní orgány, v rozmezí 0,80 g až 1,6 g na 100 g výrobku. Skutečná naměřená hodnota soli v potravine „Scamorza“ byla 2,17 g na 100 g, tj. mimo stanovené rozmezí po zohlednění přípustné odchylky (soli bylo o 0,57 g na 100 g výrobku více, tj. o 35,6 % více).
23. Žalobce je přesvědčen o tom, že se jedná o toliko marginální rozdíl. Krajský soud však s takovým hodnocením nesouhlasí, neboť uvedený nominální rozdíl se zdá hodnotově nižší, nicméně se jedná o rozdíl mezi skutečnou hodnotou příslušného parametru a množství udávaného na obalu dané potraviny po zohlednění přípustné odchylky, která je sama o sobě poměrně vysoká ($\pm 0,375$ g). Nadto při procentuálním vyjádření toho, o kolik se naměřená hodnota liší oproti uváděné hodnotě na obalu po zohlednění přípustných odchylek nelze souhlasit s přesvědčením o marginálnosti těchto odchylek. Jak uvedly správní orgány, u potraviny „Scamorza“ byl maximální přípustný obsah soli v dané potravine překročen o 35,6 %. Uvedenou procentuální hodnotu nepovažuje soud toliko za marginální nedodržení stanovených požadavků na označování potravinových výrobků z hlediska jejich nutričních hodnot.
24. V žalobním návrhu žalobce brojil rovněž proti tomu, že se jednalo o klamavé uvádění předmětných potravin na trh. Zákon o potravinách přímo nedefinuje pojem „klamavě označené“ či „nabízené ke spotřebě klamavým způsobem“. Pro přiblížení tohoto pojmu lze využít úpravu v jiných právních předpisech. Zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, definuje klamavá konání v § 5, přičemž dle odst. 1 se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Poukázat lze rovněž na definici klamavého označení zboží nebo služby v § 2978 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož je klamavým označením takové označení, které je způsobilé vyvolat v hospodářském styku mylnou domněnku, že jím označené zboží nebo služba pocházejí z určité oblasti či místa nebo od určitého výrobce, anebo že vykazují zvláštní charakteristický znak nebo zvláštní jakost.

Nerozhodné je, zda označení bylo uvedeno bezprostředně na zboží, na obalu, obchodní písemnosti nebo jinde. Rovněž je nerozhodné, zda ke klamavému označení došlo přímo nebo nepřímo a jakým prostředkem se tak stalo.

25. Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí je evidentní, že se správní orgány zabývaly tím, zda nepravdivé označení o obsahu soli vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě. Žalovaná ve svém rozhodnutí k této otázce explicitně uvedla: *„Výrobek tak vykazoval jiné výživové hodnoty soli, než bylo uvedeno na jeho obalu. Odvolací orgán uvádí, že informace o soli ve výrobku patří mezi základní výživové údaje, kterými se průměrný spotřebitel řídí při výběru zboží.“* Lze konstatovat, že uvedení pravdivých informací ohledně nutričních hodnot a složení výrobku je jedním z aspektů, který spotřebitelé berou v potaz při rozhodování o koupi takového výrobku, tj. uvedení mylné informace ohledně množství soli ve výrobku „Scamorza“ může vést spotřebitele ke koupi těchto výrobků. Soud není ve shodě se žalobcem ohledně jeho tvrzení, že *„naměřené odchylky nevedou k tomu, že by si průměrný spotřebitel daný výrobek nekoupil, pokud by na obalu výrobku byl uveden údaj o nepatrně vyšší výživové hodnotě“*.
26. Žalobce odkazuje rovněž na bod 2.4 „Pokynů pro příslušné orgány pověřené kontrolou shody s právními předpisy EU k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelů, s ohledem na stanovení přípustných odchylek od nutričních hodnot“, který demonstrativně uvádí aspekty, jež by měly být zohledněny při úvaze o přijetí určitých opatření za porušení přípustných odchylek dle těchto pokynů. Mezi tyto aspekty patří dle uvedených pokynů například předmětná živina, rozsah odchylky, velké přirozené výkyvy živiny včetně její sezónnosti, celkové fungování vlastní monitorovací činnosti dané společnosti či předchozí problémy společnosti nebo předchozí sankce, které na ni byly uvaleny. Soud k této námitce uvádí, že správní orgány ve svém rozhodování implicitně řadu z těchto demonstrativních kritérií zohlednily, byť se explicitně nevyjádřily ke každému z aspektů uvedených v bodě 2.4 těchto pokynů. Správní orgány se mimo jiné zabývaly samotnou povahou živiny (v daném případě soli), jejíž hodnota se nenacházela v rozmezí po započtení příslušné odchylky, velikostí a povahou této odchylky či monitorovacím systémem žalobce. Krajský soud má proto za to, že postupem správních orgánů nedošlo k porušení bodu 2.4 těchto pokynů.
27. Na základě skutečností uvedených v předcházejících odstavcích proto soud shledal nedůvodnou námitku žalobce o nenaplnění skutkové podstaty přestupku dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách spočívající v porušení zákazu klamavého označení potravin. V této souvislosti není ani pravdou, že by se nejednalo o přestupek ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. U uvedení potravin „Scamorza“ na trh s klamavě označeným množstvím soli došlo k naplnění znaků stanovených zákonem o potravinách, takové jednání je výslovně v zákoně o potravinách označeno jako přestupek, jedná se o čin protiprávní a toto jednání naplňuje též znak společenské škodlivosti. Ač se žalobce domnívá, že právě prvek společenské škodlivosti dán není, je nutné na tomto místě zdůraznit zájem na ochraně spotřebitelů při označování potravin, který byl v daném případě porušen. Nepravdivé označení množství soli v předmětném výrobku oproti množství skutečnému je přitom

společensky škodlivé, neboť tímto dochází k nesprávnému informování potenciálních spotřebitelů o celkovém složení daného výrobku.

IV. 2 Výše pokuty

28. Před posouzením jednotlivých námitek souvisejících s výši uložené pokuty krajský soud připomíná, že se obdobnými žalobními tvrzeními žalobce zabýval již ve věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 210/2017, sp. zn. 31 A 279/2017, sp. zn. 31 A 333/2017 a sp. zn. 31 A 38/2018 (v posledních dvou případech se jednalo o jiného žalovaného). Proti všem rozhodnutím zdejšího soudu byla podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který řízení o těchto kasačních stížnostech vedl pod sp. zn. 7 As 380/2019, sp. zn. 2 As 351/2019, sp. zn. 6 As 226/2019 a sp. zn. 1 As 110/2020, přičemž vyjma prvního z uvedeného řízení Nejvyšší správní soud již rozhodl a kasační stížnost žalobce proti rozhodnutím krajského soudu zamítl.
29. Ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 351/2019 žalobce podal ústavní stížnost, která byla Ústavním soudem projednávána společně s dalšími obdobnými ústavními stížnostmi pod sp. zn. II. ÚS 2955/20. Usnesením ze dne 16. 12. 2021, sp. zn. II. ÚS 2955/20, Ústavní soud tyto společně projednávající ústavní stížnosti odmítl, přičemž neshledal důvodnou argumentaci žalobce a naopak judikaturu Nejvyššího správního soudu shledal za ustálenou a neporušující ústavněprávní hledisko. Konkrétně Ústavní soud uvedl, že jeho rolí „*není přezkoumávat věcnou správnost názoru Nejvyššího správního soudu, ale toliko to, jestli jeho právní názor uvedený v napadených rozsudcích extrémně nevybočil z výkladových pravidel s ústavní relevancí a zda správní soudy nevybočily z mezí řádně vedeného soudního procesu. Takovéto pochybení však Ústavní soud v nyní posuzované věci neshledal.*“
30. Soud se v případě výše uložené pokuty nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce vztáhl k jejímu odůvodnění. Správní orgány podle žalobce nedostatečně zohlednily míru spáchání jednotlivých přestupků k celkové výši pokuty, včetně uvedení toho, jakou měrou k celkové výši pokuty přispěly ty přestupky, které správní orgány posoudily jako méně závažné a zohlednily jako přitěžující okolnosti, a tuto míru vyjádřit konkrétní částkou. V důsledku absence vyčíslení pokut za jednotlivé přestupky žalobce není schopen vyčíslit částku, kterou může požadovat po svých dodavatelích jako náhradu škody
31. Rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu k tématu nepřezkoumatelnosti postihuje všechny klíčové aspekty, tj. nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS), nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), a další situace, kdy např. soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Za podstatné lze považovat to, že dle Nejvyššího správního soudu pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako

pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí soudních (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

32. Ve vztahu k výši uložené pokuty je pro projednávanou věc klíčové posouzení způsobu odůvodnění sankce v případě souběhu více přestupků. Tato otázka však není v případě rozhodování správních soudů nikterak nová a Nejvyšší správní soud ji ve své judikatuře detailně a podrobně zodpovídá.
33. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS: *„ukládání úhrnné sankce za správní delikt se řídí zásadou absorpční. Její podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)“* (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem; obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56).
34. V rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56, Nejvyšší správní soud dále uvedl: *„Stěžovatelka však absorpci sazeb zaměňuje s absorpcí jednotlivých sankcí. V českém správním trestání (stejně jako v trestním právu) se však zásada absorpční spočívající v absorpci sankcí neuplatní. Správní orgán poměřuje toliko sazby sankcí za jednotlivé delikty a posléze uloží pokutu za delikt nejprísněji sankcionovatelný. Neurčuje možné sankce za jednotlivé delikty s tím, že by posléze uložil jen tu nejvyšší z nich. Žalovaný tedy nebyl povinen ve svém rozhodnutí uvádět, s jakými konkrétními pokutami pracoval. Takový postup by byl naopak nesprávný.“*
35. Citované závěry Nejvyššího správního soudu lze přiměřeně vztáhnout na nyní projednávaný případ. Požadavky žalobce na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí jsou v rozporu se zásadou absorpce, neboť se žalobce ve svých podáních fakticky domáhá vyčíslení pokut za jednotlivé spáchané přestupky, tj. za přestupek pokládaný správními orgány za nejzávažnější [přestupek dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách za skutek spočívající v uvádění na trh klamavě označené potraviny „Scamorza“] a za zbývající přestupky, které byly správními orgány zohledněny jako přítěžující okolnost, resp. rozložení celkové částky pokuty na jednotlivé přestupky, přičemž je pro posouzení věci irelevantní, zda by se tak dělo prostřednictvím absolutních částek, nebo procentuálním vyjádřením u přítěžujících okolností. Tento postup, kdy žalobce fakticky žádá stanovení pokuty za jednotlivá dílčí porušení a jejich následné sečtení (neboť za co jiného by bylo možno považovat stanovení hodnoty vyčíslitelné v penězích pro účely náhrady škody ve vztahu k přestupkům, které samostatně představují přítěžující okolnost), by byl podle názoru zdejšího soudu uplatněním zásady kumulace. Z citované judikatury však vyplývá jasný závěr o nutnosti aplikace zásady absorpce v projednávané věci.
36. Uvedené dopadá i na žalobcem uvedenou argumentaci, že jím uplatněné námitky směřují k tomu, aby bylo patrné, jaká konkrétní část pokuty připadá na nejzávažnější přestupek a jaká část připadá na přítěžující okolnost, tj. existenci souběhu se zbývajících přestupky, neboť takový postup by v rozporu se zásadou absorpce vedl k určení jednotlivých částek pokuty za každý spáchaný přestupek.

37. Krajský soud nesouhlasí ani s žalobcovou argumentací, že vedením samostatných řízení namísto jednoho společného řízení dochází ke stanovení výše pokuty za každý přestupek samostatně, zatímco ve společném řízení k tomuto nedochází. I v případě vedení samostatných řízení totiž správní orgány musí při ukládání pokut zohlednit spáchání těchto přestupků v souběhu a uplatnit zásadu absorpční. K této otázce lze odkázat na bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2020, č. j. 1 As 110/2020-50, dle něhož: „(...) Na základě principů soudního trestání, podle nichž nesmí být pachatel trestného činu ani ku prospěchu, ani na újmu, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu k závěru, že ani pro trestání sbíhajících se přestupků není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, nýbrž použití absorpční zásady (viz rozsudky ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, č. 2248/2011 Sb. NSS; ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 - 53; nebo ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62). Navzdory tomu, že ve správním řízení nelze zrušit předcházející správní rozhodnutí a uložit souhrnný trest, je třeba k dříve uložené sankci přihlédnout v posléze vedeném řízení o sbíhajícím se přestupku a sankci za něj uložit v souladu se zásadou absorpce (případně od jejího uložení upustit, viz § 43 odst. 1 přestupkového zákona). Ve svém důsledku je tímto postupem setřen rozdíl mezi úhrnnou sankcí uloženou ve společném řízení a sankcemi uloženými v takto souvisejících samostatných řízeních. V obou případech jde totiž nakonec ve výsledku o sankci ukládanou za souběh správních přestupků.“ Byť tedy ve správním řízení nemůže být uložena souhrnná pokuta tak, jak lze v trestním řízení uložit souhrnný trest (odsuzujícím rozsudkem, kterým je současně zrušen výrok o trestu předchozího rozsudku za sbíhající se trestný čin), principy absorpční zásady se uplatní. Při stanovení výše pokuty uložené za sbíhající se přestupek projednávaný v samostatném řízení správní orgán musí přihlédnout k již uložené pokutě za jiný ze sbíhajících se přestupků, který byl projednáván také v samostatném řízení. Ani v tomto případě by tak nenastal stav, který žalobce předpokládá, tj. že by byla vyjádřena pokuta za každý spáchaný přestupek samostatně, neboť ve výši později uložené pokuty již bude reflektována výše pokuty za předchozí sbíhající se přestupek.
38. Pokud žalobce odkazuje na metodiku Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a jeho praxi při ukládání sankcí při použití absorpční zásady, je nutné poukázat na to, že se jedná o praxi jiného správního orgánu, která žalovanou či prvostupňový orgán nikterak nezavazuje a je pro daný případ irelevantní.
39. V tomto směru proto krajský soud neshledal nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí naopak považuje za odpovídající výše citovaným požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na odůvodnění soudních, potažmo správních rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že stanovení sankce v případě souběhu přestupků (a konečně obecně i stanovení sankcí za přestupky) není výsledkem matematického procesu, nýbrž postupem založeným na úvaze správního orgánu, která musí najít relevantní a logický obraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí se zachováním diskrece správních orgánů při ukládání sankce.
40. Žalobce své přesvědčení o nutnosti stanovení pokuty za každý přestupek dovozuje též z principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu vyplývajícího z judikatury Ústavního soudu. Požadavky na odůvodnění napadeného rozhodnutí by tak měly být interpretovány v kontextu občanského zákoníku a zákona o významné tržní síle.
41. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění (rozhodnutí správního orgánu - pozn. soudu) uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů,

a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

42. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí obsahují náležitosti požadované tímto ustanovením správního řádu. Správním orgánům nelze vytýkat, že by jejich rozhodnutí neobsahovalo náležitost předepsanou zákonem. Pokud má žalobce za to, že vyčíslení jednotlivých pokut pramení z principu bezrozpornosti a jednotnosti správního řádu, byl by takový postup v rozporu s rozebíranou zásadou absorpce. Nelze proto přisvědčit žalobci v tom, že by odůvodnění stanovené pokuty v obou rozhodnutích správních orgánů mělo být vykládáno v kontextu občanského zákoníku nebo zákona o významné tržní síle.
43. Navíc občanský zákoník ani zákon o významné tržní síle nestanovují povinnost správních orgánů přesně určit výši škody, kterou by žalobce mohl po svých dodavatelích požadovat. Je zcela v dispozici žalobce, zda po svých dodavatelích bude požadovat náhradu škody způsobenou uložením předmětné pokuty a jakým způsobem vyčíslí požadovanou náhradu této škody. Není úkolem správních orgánů činit takové úvahy namísto žalobce.
44. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem proto krajský soud neshledal odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k uložené pokutě za nepřezkoumatelné a související žalobní námitky považuje soud za nedůvodné.
45. Dále se soud zabýval porušením práva na spravedlivý proces a práva na vlastnictví, které žalobce dovozuje na základě obdobných skutečností, jako v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Uložením pokuty žalobci vznikla škoda, kterou by mohl vymáhat po svých dodavatelích, nicméně s ohledem na nemožnost vyčíslení pokuty za jednotlivé přestupky žalobce reálně tuto škodu vymáhat nemůže, čímž je tak zasaženo do jeho vlastnictví.
46. K dané žalobní námitce lze odkázat na skutečnosti uvedené již výše. Soud nijak nepopírá to, že uložená pokuta představuje pro žalobce škodu, kterou může vymáhat po svých dodavatelích. Nicméně se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že prakticky je tato škoda nevymahatelná (toto své tvrzení žalobce ani nijak neprokázal). Je pouze a jedině na žalobci, aby v rámci žaloby, kterou se případně bude domáhat náhrady škody, určil výši škody, kterou v rámci případného soudního řízení po svých dodavatelích požaduje, a pouze a jedině soudy v řízení občanskoprávním mohou posoudit a rozhodnout, nakolik oprávněně se žalobce domáhá náhrady škody po tom kterém dodavateli. Není tak na správních orgánech, aby skrze vyčíslení pokuty za jednotlivé přestupky, o kterých je rozhodováno v rámci jednoho společného řízení, paušalizovaly škodu, která žalobci v důsledku pochybení jeho dodavatelů vznikla.
47. Vzhledem k uvedenému soud neshledal ani porušení práva na spravedlivý proces, jehož porušení žalobce namítal pouze v obecné rovině. Jak uvedl krajský soud výše, správní orgány svá rozhodnutí dostatečně odůvodnily a vyhověly tak požadavkům kladeným na odůvodnění správních rozhodnutí.
48. V neposlední řadě se soud zabýval nepřiměřeností výše žalobci uložené pokuty. V tomto směru lze připomenout, že žalobci byla žalovanou pokuta snížena na částku 500 000 Kč. Za

přestupek dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách lze uložit dle § 17f písm. d) zákona o potravinách pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Přestupek dle § 17a odst. 5 zákona o potravinách lze podle § 17f písm. a) zákona o potravinách postihnout pokutou do výše 1 000 000 Kč. Vzhledem k tomu, že správní orgány posoudily jako přestupek nejzávažnější uvádění na trh klamavě označené potraviny „Scamorza“, byla horní hranice možné pokuty ve výši 50 000 000 Kč. Uložená pokuta ve výši 500 000 Kč tak představuje pouze 1 % zákonem stanovené maximální výše pokuty.

49. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o nedostatečném odůvodnění závěrů žalované ohledně povahy a závažnosti přestupku, jakož i některých dalších hledisek zákonnosti určujících výši sankce stanovených zákonem o přestupcích, resp. o jejich nelogičnosti či rozpornosti se skutkovými okolnostmi případu. Naopak soud považuje výši pokuty za pečlivě odůvodněnou, přičemž žalovaná uvedla jak polehčující, tak přitěžující okolnosti, které měly vliv na finální výši pokuty za dané přestupky. V postupu žalované soud neshledal ani nesprávné zhodnocení zákonných kritérií pro ukládání sankce a určení její výše (význam chráněného zájmu a význam a rozsah následku přestupku). Konkrétně se zdejší soud neztotožnil s tvrzením žalobce o nízké intenzitě přestupků, tj. odchylek v naměřeném množství tuku a soli. Již v části IV. 1 odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl důvody, proč nesouhlasí s tvrzením žalobce o marginálnosti zjištěné odchylky. V důsledku toho není pravdou, že by zjištěný rozdíl naměřené hodnoty a hodnoty uvedené na obale potraviny „Scamorza“ týkající se množství soli měl být hodnocen jako výrazně polehčující okolnost, jak uvádí žalobce. Stejně tak soud nesdílí názor žalobce o nemožnosti ohrožit „řádově tisíce spotřebitelů“, neboť při distribuci předmětné potraviny by se tyto mohly k široké skupině lidí dostat. Soud za důvod pro vyhovění návrhu žalobce neshledal ani tvrzení o nenaplnění druhého znaku klamavosti označeného zboží (tj. zda určitá nepravdivost vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil). Tímto aspektem se rovněž zabýval již v části IV. 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Tvrzení o fungujícím systému k zajištění ochrany spotřebitele a zajištění potřebné kvality potravin žalobce neprokázal, neboť je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, že se žalobce dopouští podobných přestupků opakovaně, nelze proto mít dojem o plně fungujícím systému. Na uvedeném závěru ničeho nezmění ani žalobcem uváděný výsledek auditu provedeného Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí. Krajský soud nepovažuje za důvodnou ani argumentaci žalobce k recidivě jeho jednání, neboť je opět soudu známo z vlastní rozhodovací činnosti, že se podobných jednání dopouští žalobce opakovaně. V napadeném rozhodnutí pak byla tato přitěžující skutečnost žalovanou dostatečně odůvodněna. V souzené věci neshledal ani účelovost argumentace žalované vysokou horní hranicí možné pokuty, jak namítal žalobce. Je pravdou, že v daném případě je 6 ze 7 sankcionovaných přestupků kvalifikováno jako přestupek dle § 17a odst. 5 zákona o potravinách, u něhož horní hranice pokuty činí 1 000 000 Kč. Nicméně, jak již soud uvedl výše, žalobci byla uložena pokuta za přestupek nejzávažnější [uvádění na trh klamavě označené potraviny „Scamorza“, tj. přestupek dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách], za který bylo možné uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Přestupky spočívající v porušení informační povinnosti byly posouzeny jako přitěžující okolnost.
50. Na základě všech výše uvedených skutečností a s přihlédnutím ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, které žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, soud neshledal danou pokutu za nepřiměřenou, a proto neshledal ani důvod k navrhovanému postupu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., tj. nevyhověl návrhu žalobce na upuštění od uložení pokuty, popřípadě snížení výše uložené pokuty.

V. Shrnutí a náklady řízení

51. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
52. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. ledna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu